

İslamiyet'in ilk devirlerinde, Kuran-ı Kerim'in tefsirinde Hz. Resulullah^{sav}, sahabeler ve tabiinden gelen rivayetler dikkate alınıyordu. Sonraki devirlerde, tefsir için farklı yöntemler de benimsenmeye başladı ve bununla birlikte tefsir için hangi kaynakların muteber olacağı, hangi kaynaklara ne ölçüde güvenileceği, bu kaynaklar arasında sıralamanın ne olacağı ve buna benzer konular tartışılmaya konu oldu. Böylece sonu gelmeyen bir münazara, birbirinden farklı birçok fikirler ve en önemlisi de bu gibi tartışmalardan kaynaklanan bölünmeler ortaya çıktı.

Hz. Resulullah^{sav}, Vadedilen Mehdi ve Mesih'in^{as} "Hakemen Adlen" olacağını, yani Ümmet-i Müslime'nin problemlerinin çözümünde insafla karar vereceğini haber vermişti.[1] Nitekim Vadedilen Mehdi ve Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed

as

aynen hadis-i şerifte haber verildiği üzere, birçok konuda olduğu gibi bu konuda da, yani "Doğru tefsirin ölçüleri" konusunda da insafla yol göstermiştir. Makalemizde, Vadedilen Mehdi ve Mesih'in

as

"Berekât-üd Dua" adlı eserinde bu konuyla ilgili yazdıklarını okuyacaksınız. Her tarafsız ve vicdan sahibi kimse Hz. Mirza Gulam Ahmed'in

as

Ümmet-i Müslime'nin hayrını isteyen doğru birisi olduğunu anlayacak ve bu yazılardan istifade edecektir.

(1) Doğru tefsirin ilk ölçüsü Kuran'ın şahitleridir. Kuran-ı Kerim, doğruluklarının ispatı yahut ortaya çıkarılışı için başkalarına muhtaç olan diğer alelade kitaplar gibi değildir. Bu gerçeği dikkatli bir şekilde hatırımızda tutmamız gerekir. O, bir tuğlası sökülünce bütün binanın şekli bozulan çok mütenasip bir bina gibidir. Onun, en az on yahut yirmi şahidi bizzat kendi içinde bulunmayan hiç bir doğruluğu yoktur. Onun için eğer Kuran-ı Kerim'in bir ayetinin bir mealini beyan edersek, onu tasdik etmek üzere Kuran-ı Kerim'den başka şahitler bulunup bulunmadığına da bakmamız gerekir. Eğer diğer şahitler bulunmazsa, aksine aynı mealdeki diğer ayetlere zıt olduğu müşahede edilirse, verdiğimiz o mealin tamamen batıl olduğunu da anlamamız gerekir. Çünkü Kuran-ı Kerim'de çelişkinin bulunması mümkün değildir. Doğru mealı desteklemek üzere Kuran-ı Kerim'de apaçık şahitler ordusunun varoluşu, işte o mealin gerçek ve doğru olduğunun göstergesidir.

(2) İkinci ölçü, Hz. Resulullah'ın^{sav} tefsiridir. Sevgilimiz ve en yüce peygamber Hz. Muhammed Resulullah'ın^{sav} Kuran-ı Kerim'i en fazla anladığı şüphesizdir. Onun için eğer Hz. Resulullah'dan^{sav} bir tefsir ispat edilirse, her Müslümanın onu hemen ve hiç şüphe etmeden kabul etmesi gerekir. Yoksa bu, kendisinde dinsizliğin ve felsefeciliğin bir damarı var anlamındadır.

(3) Üçüncü ölçü ashapların^{ra} tefsiridir. Ashapların^{ra}, Hz. Resulullah'ın^{sav} nurlarını alanlar ve nübüvvet bilgisinin de ilk varisleri olduklarında asla şüphe yoktur. Onlar üzerinde Yüce Allah'ın^{cc} büyük lütufları vardı ve İlahi yardım onların anlayabilme kuvvetleri ile birlikteydi. Çünkü onlar yalnız sözle iddia etmekle kalmayıp, halleriyle de iddialarını ispat ediyorlardı.

(4) Dördüncü ölçü, bir kimsenin kendi pak nefsi ile Kuran-ı Kerim'i dikkatle incelemesidir. Yüce Allah^{cc} bu konuda:

^[2]"Kuran-ı Kerim'in gerçek meali ve ince sırları ancak kalbi pak olan kimselere açılır." buyurmuştur. Çünkü kalbi temiz olan bir kimseye Kuran-ı Kerim'in pak marifetleri, onun tabiatının uygun olmasından dolayı açılır ve o, onları tanır ve koklar. Onun kalbi, yalnızca o yolun doğru olduğunu açığa vurur. Onun kalbinin nuru, doğruluğu inceleyip bulmak için iyi bir ölçü olur. O bakımdan bir insan, sahib-i hal olmayınca ve peygamberlerin geçtiği ince yoldan geçmedikçe, küstahlık ve kibir yoluyla müfessir-i Kuran oluvermesi kendisi için uygun bir iş değildir. Yoksa o 'tefsir bir-rey' olacaktır. Hz. Resulullah ^{sav} onu yasak etmiştir ve;

"kim sadece kendi düşüncesine göre Kuran-ı Kerim'i tefsir ederse ve kendi fikrine göre iyi bir tefsir beyan etmişse, yine de o kötü bir tefsir beyan etmiş olur." buyurmuştur.

(5) Beşinci ölçü Arapça lügatidir. Ancak Kuran-ı Kerim bizzat kendi vasıtalarını o derece beyan etmiştir ki, Arapça lügatleri incelemeye pek gerek yoktur. Elbette bilgimizi arttıracakı kesindir. Hata bazen lügati incelemek vasıtasıyla okuyucunun dikkati Kuran-ı Kerim'in bazı gizli sırlarına çekilmiş olur ve böylece gizli bir sır da ortaya çıkar.

(6) Manevi âlemi anlamak için altıncı ölçü cismani yani fiziki âlemdir. Çünkü Yüce Allah'ın^{cc} yarattığı her iki âlemde tastamam bir uyum bulunmaktadır.

(7) Yedinci ölçü ise Vahy-i velayet ile mükâşefat-ı muhaddesindir. Bu ölçü sanki bütün (diğer) ölçülerden daha üstündür. Çünkü vahy-i muhaddesiyet sahibi, tabi olduğu peygambere tam olarak benzer ve onun rengini taşır. O, yeni bir nübüvveti sahip olmadan ve din yasalarını değiştirmeden, bir peygambere verilen bütün vasıflar kendisine verilir. Kesin bir şekilde doğru talimat kendisine açılır. Yalnız bu kadarla kalmayıp tabi olduğu peygambere indirilen bütün durumlar kendisi üzerine de bir mükâfat olarak indirilir. Onun için onun açıklamaları ve sözleri sadece tahminler olmaz. Aksine o, görerek söz söyler ve dinleyerek konuşur. Bu yol da bu ümmet için açıktır. Hiç bir gerçek varis bulunmaması ve bir dünya kurdu olarak, onun şöhreti, şanı ve de dünya sevgisi ile saygısı peşinde olan birisinin nübüvvet bilgisine varis olması asla mümkün değildir. Çünkü Yüce Allah^{cc} mütahirin yani kalbi temiz olan pak kimseler dışında nübüvvet bilgisinin hiç kimseye bahşedilmeyeceğini vaat etmiştir. Hatta bir kimsenin kendi pis durumuna rağmen Nebi'nin ^{as} varisi olduğunu iddia etmesi, bu yüce bilgiyle alay etmektir. Ancak gerçek varislerin varoluşunu inkâr etmek de büyük bir cehalettir. Keza nübüvvet sırlarını artık geçmiş bir hikâye gibi kabul etmek ve onların varoluşunu, bizim gözlerimiz önünde bulunmayışını hatta bulunmasının da imkânsız olduğunu ve onların bir örneğinin mevcut olmadığını savunmak da bir cahilliktir. Gerçek ise böyle değildir. Eğer durum böyle olsaydı, İslam diri bir din olarak adlandırılmazdı. Aksine diğer dinler gibi, o da ölü bir din olurdu. Bu durumda nübüvvet meselesine inanmanın da ancak bir hikâye olduğu ve önceki asırlarda geçtiği söylenirdi. Fakat Yüce Allah ^{cc} böyle istemedi.

Çünkü O, İslam'ın diri olduğunun ispatının ve vahyi inkâr edenleri daima ve her çağda cevapsız bırakabilecek olan nübüvvetin kesin gerçeğinin, ancak vahiy silsilesinin muhaddislik renginde ebediyen devam etmesi durumunda baki kalabileceğini iyi biliyordu. İşte O, aynen bunu yaptı. Muhaddisler mükâlemeyi İlahi şerefine ulaştırmış kimselerdir. Onların kişisel cevherleri yani iç durumları, peygamberlerin kişisel cevherleriyle çok güçlü bir benzerlik içinde olur. Onlar nübüvvetin olağanüstü özellikleri için baki kalmış olan deliller şeklinde olurlar ki, vahyin inmesinin ince meselesi hiçbir çağda delilsiz ve ispatsız kalarak yalnız bir hikâye şekline dönüşmesin. "Peygamberlerin bu dünyadan varislerini bırakarak göçtükleri düşüncesi asla doğru değildir. Şimdi artık kendileri hakkında bir düşüncüyü ileri sürmek bir hikâye beyan etmekten daha değerli değildir," düşüncesi de doğru olamaz. Aksine her asırda ihtiyaç anında onların varisleri doğmuşlardır. Bu asırda da Yüce Allah'ın

cc

aciz kulu olarak ben varım. Yüce Allah

cc

beni bu çağın ıslahı için göndermiştir ki, Yüce Allah'ın

cc

öz yardımı olmadan giderilmesi mümkün olmayan yanlışlıklar Müslümanların düşüncelerinden çıkarılsın. Keza inkâr edenlere doğru ve diri olan Allah'ın

cc

ispatı sunulsun. Ayrıca İslam'ın yüceliği ve gerçeği taptaze mucizelerle ispat edilsin. İşte bunlar gerçekleşmektedir. Kuran-ı Kerim'in maarifleri yani ince anlamları belirlemektedir. Kelam-ı Rabbanî'nin incelikleri ve derinlikleri açılmaktadır. Keza ilahi alametler ve olağanüstü mucizeler ortaya çıkmaktadır. Yüce Allah

cc

İslam'ın güzelliklerinin, nurların ve bereketlerin yeniden tecellisini göstermektedir. Her kimin gözleri varsa görsün. Her kimin kalbinde gerçek coşku varsa talep etsin. Her kimin kalbinde Yüce Allah'ın

cc

ve Muhammed Resulullah'ın

sav

bir zerre sevgisi varsa o, kalksın ve denesin ve böylece Yüce Allah'ın

cc

pak elinin temel taşını koyduğu, Allah'ın

cc

bu sevgili Cemaatine girsin. Şimdi artık vahy-i velayetin yolu kapalıdır ve mucizeler artık zahir olamaz ve dualar da artık kabul edilmez demek, selametin değil aksine ancak helâk olmanın yoludur. Yüce Allah'ın

cc

lüftettiğini reddetmeyiniz. Kalkınız ve deneyip araştırınız. Daha sonra eğer benim alelade anlayışa, alelade akla ve alelade yeteneklere sahip olduğumu görürseniz, beni kabul etmeyiniz. Ancak eğer kudretin bir mucizesini görürseniz ve Hakk'ı destekleyenlerde, keza Yüce Allah'ın

cc

konuştuğu kimselerde belirlenmeye devam etmiş olan elin parlaklığını bulursanız, o zaman beni kabul ediniz. Yüce Allah'ın

cc

kulları üzerinde ki en büyük lütfu şudur ki; O İslam'ın ölü bir din olduğunu görmeyi kesinlikle istemez. Aksine O, daima yakın yani kesin bilgi, marifet ve düşmanları susturma yollarını açık tutmak istemektedir. Bunu kesin biliniz ve de anlayınız. Biraz düşününüz. Eğer nübüvvet vahyini inkâr eden biri varsa, sizin bu düşünceniz tamamen bir kuruntudur derse, o vahyin bir örneğini göstermekten dışında hangi delil onun ağzını kapatabilir ki? İlahi bereketler ancak birkaç sene İslam'da kaldı ve sonrasında o, kuru ve ölü bir din oluverdi demek bir müjde midir, yoksa kötü bir haber mi? Doğru bir din için sadece bu alametler mi olmalıdır?

Hazırlayan: Osman Şeker

Kaynak: Berekât-üd Dua (Çeviren: Dr. Muhammed Celal Şems)

[1] Sahih-i Buhari; C.1; Kitab-ül Enbiya; bab-ü Nüzul-i İsa

[2] Vakıa suresi, ayet 80